

G: typer utav frågor som Gunnar EKBERG torde kunna komma att underkastas vid förhöret osv. Här ges också en rekommendation i relativt starka ordalag, får man säga, om att även om själva denna förhörssituation naturligtvis kommer att innebära ett uttalat och mycket allvarligt hot mot Gunnar EKBERG, också mot hans liv, så får denna organisation inte döda eller skada honom. Utan han måste återkomma i, så att säga, befintligt skick till Sverige.

Brevet är författat mycket hastigt. Dessa fyra sidor är tror jag skrivna på ungefär 20 minuters tid. Det beror på att kurirens flygtransport plötsligt flyttades fram i tiden. Detta är ett skäl till att jag gjorde en fotostatkopiering på det, för att i efterhand kunna närmare hålla reda på vad det var jag så hastigt skrev.

Till denna person som reste med brevet, som kurir, gav jag en muntlig instruktion att, det skulle kunna finnas ett alternativ, som jag inte hade hunnit skriva, och det var att i stället för en sådan här dramatisk förhörssituation förfölja Gunnar EKBERG under hans vistelse i Beirut, för att på olika sätt utröna vilka kontakter han tog, med olika personer. Vilket också skulle kunna leda till att vi kunde dra slutsatser om naturen utav hans under rättelseverksamhet i Mellanöstern. Det sägs i brevet att han skall avslöjas i en tidning, det sägs att detta skall ske inom två månader. Det är en prognos som sedan visade sig vara alldeles felaktig.

Resultatet utav detta brev blev att man i organisationen DFFLP, valde det andra alternativ som jag muntligen hade föranställt om, nämligen att man försökte skugga Gunnar EKBERG under hans tid i Beirut, och därvid frankom en del utav intresse, men inte informationer som kan sägas vara särskilt uttömmande. Det visade sig att han under den här vistelsen tog en mängd kontakter under sådana uppseendeväckande diskreta former, att man måste förmoda att det var någonting egendomligt i görningen. Det var mycket svårt för den organisationen att få ett klart grepp om vilken typ utav personer Gunnar EKBERG kontaktade, men dom sade sig vara säkra på att det gällde utlänningar som hade någon form utav anknytning till utländsk underrättelsetjänst. Men detta var allt som det här brevet ledde till rent konkret. Jag reste därefter, i december 1972, personligen ner till Beirut, för att jag ville själv diskutera dom här frågeställningarna, inte bara med denne Abu LEILA, utan också med andra personer i den palestinska befrielseströrelsens ledning. Vad dom diskussionerna då handlade om, det var att jag då kunde beskriva ett datum, då Gunnar EKBERG skulle komma att exponeras i tidningar häruppe. Jag redogjorde för att jag själv skulle, på sätt som jag fann lämpligt, försöka genomföra det här förhöret med Gunnar EKBERG, vilket också skedde, senare. Och jag ägnade mycket stor tid åt att understryka, den oerhörda vikten av att Gunnar EKBERG inte utsattes för någon form utav fysiska repressalier. Dessa överläggningar slutade också med att jag och dom personer jag talade med, var fullkomligt överens om att inga som helst fysiska repressalier skulle riktas mot Gunnar EKBERG.